

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tionde avdelningen i utökad sammansättning)

den 6 juli 2022*

”Ekonomiska och monetära unionen – Bankunionen – Gemensam resolutionsmekanism för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag (den gemensamma resolutionsmekanismen) – Resolutionsmekanism som är tillämplig på en enhet som fallerar eller sannolikt kommer att falla – Gemensamma resolutionsnämndens beslut att inte vidta resolutionsåtgärder – Talan om ogiltigförklaring – Rättsakt som går någon emot – Berättigat intresse av att få saken prövad – Talerätt – Delvist upptagande till sakprövning – Artikel 18 i förordning (EU) nr 806/2014 – Befogenhet för rättsaktens upphovsman – Rätten att bli hörd – Motiveringsskyldighet – Proportionalitet – Likabehandling”

I mål T-280/18,

ABLV Bank AS, Riga (Lettland), företrädd av O. Behrends, advokat,

sökande,

mot

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av J. De Carpentier, E. Muratori och H. Ehlers, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av J. Rivas Andrés, advokat, och B. Heenan, solicitor,

svarande,

med stöd av

Europeiska centralbanken (ECB), företrädd av R. Ugena, A. Witte och A. Lefterov, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient,

meddelar

TRIBUNALEN (tionde avdelningen i utökad sammansättning),

sammansatt av ordföranden A. Kornezov, samt domarna E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk, G. Hesse (referent) och D. Petrлік,

justitiesekreterare: handläggare P. Cullen,

* Rättegångsspråk: engelska.

efter den skriftliga delen av förfarandet, som bland annat omfattade:

- ansökan som inkom till tribunalens kansli den 3 maj 2018,
- ECB:s interventionsinlägga som inkom till tribunalens kansli den 10 maj 2019,
- beslutet av den 17 mars 2020 att vilandeförklara målet till dess att domstolen avgjort de mål som resulterade i domen av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB (C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369),
- de nya bevis som gavs in till tribunalens kansli den 27 oktober 2021,

efter förhandlingen den 28 oktober 2021,

följande

Dom¹

- 1 Genom sin talan, väckt med stöd av artikel 263 FEUF, har sökanden ABLV Bank AS yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara Gemensamma resolutionsnämndens beslut av den 23 februari 2018 att inte anta en resolutionsordning för kreditinstituten ABLV Bank AS och ABLV Bank Luxembourg SA, i den mening som avses i artikel 18.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1).

Bakgrund till tvisten

[utelämnas]

- 12 Gemensamma resolutionsnämnden beslutade, genom två beslut (SRB/EES/2018/09 och SRB/EES/2018/10) av den 23 februari 2018, att inte anta någon resolutionsordning för sökandebolaget respektive ABLV Luxembourg (nedan gemensamt kallade de angripna besluten). Gemensamma resolutionsnämnden anslöt sig till ECB:s bedömning att dessa kreditinstitut fallerade eller sannolikt skulle komma att falla, i den mening som avses i artikel 18.1 första stycket a i förordning nr 806/2014. Gemensamma resolutionsnämnden angav vidare att det inte fanns några rimliga utsikter att några alternativa åtgärder inom rimlig tid skulle kunna förhindra deras fallissemang, i den mening som avses i artikel 18.1 första stycket b i denna förordning. Gemensamma resolutionsnämnden ansåg emellertid att med beaktande av de särdrag som utmärkte sökandebolaget och ABLV Luxemburg var en resolutionsordning inte nödvändig av hänsyn till allmänintresset, i den mening som avses i artikel 18.1 första stycket c och artikel 18.5 i samma förordning. Respektive mottagare av de angripna besluten, det vill säga CMFC och CSSF, delgavs besluten samma dag.
- 13 Artikel 1 i beslutsdelen i beslut SRB/EES/2018/09 har följande lydelse: ”ABLV Bank AS ska inte vara föremål för ett resolutionsförfarande”.

¹ Nedan återges endast de punkter i denna dom som tribunalen anser bör publiceras.

- 14 I artikel 2.1 i beslutsdelen i beslut SRB/EES/2018/09 anges följande: ”Detta beslut riktar sig till [CMFC], i egenskap av nationell resolutionsmyndighet i den mening som avses i artikel 3.1 tredje stycket i förordning nr 806/2014”.
- 15 I artikel 2.2 i beslutsdelen i beslut SRB/EES/2018/09 föreskrivs att ”med stöd av artikel 29.1 i förordning nr 806/2014 ska [CMFC] genomföra detta beslut och försäkra sig om att varje åtgärd som vidtas är förenlig med förordningen, i enlighet med föreskrivna villkor”.
- 16 Artiklarna 1 och 2 i beslutsdelen i beslut SRB/EES/2018/10, avseende ABLV Luxembourg, har en analog innebörd.

[utelämnas]

Rättslig bedömning

Upptagande till prövning

- 23 Gemensamma resolutionsnämnden har gjort fyra invändningar om rättegångshinder. För det första har Gemensamma resolutionsnämnden gjort gällande att sökandebolaget inte har grundat sin talan på texten i de angripna besluten, utan på ett pressmeddelande. Den andra invändningen avser att de angripna besluten utgör rättsakter mot vilka talan inte kan väckas. Såvitt avser den tredje invändningen om rättegångshinder har Gemensamma resolutionsnämnden anfört att sökandebolaget saknar talerätt då det inte direkt berörs av de angripna besluten. Som fjärde invändning har Gemensamma resolutionsnämnden gjort gällande att sökandebolaget saknar ett berättigat intresse av att få saken prövad.

[utelämnas]

Invändningen om rättegångshinder avseende att de angripna besluten utgör rättsakter mot vilka talan inte kan väckas

- 29 Enligt Gemensamma resolutionsnämnden är de angripna besluten inte rättsakter mot vilka talan kan väckas, eftersom de inte syftar till att medföra bindande rättsverkningar som inverkar på sökandebolagets intressen, genom att väsentligt förändra dess rättsliga ställning. De angripna besluten innebar inte att de båda kreditinstituten skulle avvecklas. Enligt Gemensamma resolutionsnämnden ankom det på de nationella regleringsmyndigheterna att i enlighet med tillämplig nationell rätt vidta nödvändiga åtgärder gentemot dessa kreditinstitut, efter nämndens beslut att inte anta någon resolutionsordning.
- 30 Det ska erinras om att åtgärder varigenom en institutions ställningstagande slutgiltigt slås fast efter ett administrativt förfarande, vilka är avsedda att medföra bindande rättsverkningar som kan inverka på sökandens rättsliga ställning, i princip utgör sådana rättsakter mot vilka talan kan väckas, med undantag av preliminära åtgärder som syftar till att förbereda det slutliga beslutet och som inte har sådana rättsverkningar (se dom av den 18 november 2010, NDSHT/kommissionen, C-322/09 P, EU:C:2010:701, punkt 48 och där angiven rättspraxis).

- 31 Domstolen har i synnerhet slagit fast att ECB:s bedömning enligt artikel 18.1 andra och tredje stycket i förordning nr 806/2014 att en enhet fallerar eller sannolikt kommer att falla visserligen inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas, men att Gemensamma resolutionsnämndens senare antagande av en resolutionsordning enligt artikel 18.6 i denna förordning, eller ett beslut att inte anta en sådan beslutsordning, kan bli föremål för en talan vid unionsdomstolarna, varvid ovannämnda bedömning kan bli föremål för domstolsprövning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 56).
- 32 Vidare föreskrivs i artikel 86.2 i förordning nr 806/2014 att medlemsstaterna och unionens institutioner, samt alla fysiska eller juridiska personer, får väcka talan vid Europeiska unionens domstol mot nämndens beslut, i enlighet med artikel 263 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 56).
- 33 Härav följer att Gemensamma resolutionsnämndens beslut att anta eller inte anta en resolutionsordning för ett kreditinstitut är en rättsakt mot vilken talan kan väckas. Detta beslut fastställer nämligen slutgiltigt Gemensamma resolutionsnämndens ställningstagande efter det komplexa administrativa förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning nr 806/2014 och som inleds genom bedömningen av om en enhet fallerar eller sannolikt kommer att falla, vilken inledningsvis görs av ECB. Detta förfarande syftar till att medföra bindande rättsverkningar för sökanden, i så måtto att sökanden inte kommer att vara föremål för en resolution.
- 34 Det ska vidare påpekas att ett beslut att inte anta en resolutionsordning, såsom de angripna besluten, på samma sätt som ett beslut att anta en sådan ordning är en rättsakt mot vilken talan kan väckas. Ett beslut att anta en resolutionsordning medför nämligen en tillämpning av sådana resolutionsverktyg som avses i artikel 18.6 b och c och artikel 22 i förordning nr 806/2014, såsom försäljningsverktyget, broinstitutverktyget, verktyget för avskiljande av tillgångar, skuldnedskrivningsverktyget eller utnyttjande av en gemensam resolutionsfond till stöd för resolutionsåtgärden. Således medför beslutet att inte anta sådana verktyg – varav en del av dessa kan tillåta sökanden att upprätthålla viss verksamhet – bindande rättsverkningar som kan inverka på sökandens intressen.
- 35 I likhet med vad som följer av generaladvokaten Campos Sánchez-Bordonas förslag till avgörande i de förenade målen ABLV Bank m.fl./ECB (C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:16, punkt 93), ska det slutligen noteras att iakttagandet av rätten till ett effektivt rättsligt skydd, som föreskrivs i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), garanteras av att Gemensamma resolutionsnämndens beslut som avslutar det förfarande som avses i artikel 18 i förordning nr 806/2014 är en rättsakt mot vilken talan kan väckas, så att en eventuell rättsstridighet i ECB:s bedömning av huruvida enheten fallerar eller sannolikt kommer att falla, i förfarandets första skede, får åberopas som stöd för ett överklagande av Gemensamma resolutionsnämndens beslut. Härav följer att sökanden måste kunna yrka på ogiltigförklaring av Gemensamma resolutionsnämndens beslut att anta eller inte anta en resolutionsordning för denna enhet.
- 36 Följaktligen utgör de angripna besluten rättsakter mot vilka talan kan väckas.

Invändningen om rättegångshinder avseende att sökanden saknar talerätt

- 37 Gemensamma resolutionsnämnden har gjort gällande att sökandebolaget inte är direkt berört av de angripna besluten. Dessa beslut har inte medfört någon direkt verkan på sökandebolagets rättsliga ställning och lämnar ett stort utrymme för skönsässig bedömning till de nationella regleringsmyndigheter som ansvarar för genomförandet av dem. Avvecklingen av sökandebolaget och dess dotterbolag är ett resultat av de beslut som fattats på nationell nivå och inte av tillämpningen av unionsrättsliga bestämmelser.
- 38 Det ska för det första påpekas att den personliga inverkan på sökandebolaget, i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF, inte har ifrågasatts av Gemensamma resolutionsnämnden. De angripna besluten riktar sig nämligen till sökandebolaget respektive dess helägda dotterbolag såsom kreditinstitut avseende vilka Gemensamma resolutionsnämnden inte har antagit någon resolutionsordning, och individualiserar således sökandebolaget såsom deras mottagare. Sökandebolaget berörs således personligen av de angripna besluten.
- 39 När det gäller påståendet att sökandebolaget inte direkt berörs av de aktuella besluten, ska det erinras om att villkoret att en fysisk eller juridisk person som inte är mottagare av det beslut som är föremål för talan ska vara direkt berörd av det beslut som talan avser, såsom föreskrivs i artikel 263 fjärde stycket FEUF, är uppfyllt om två kriterier samtidigt är uppfyllda. För det första måste den ifrågasatta rättsakten ha direkt inverkan på den enskildes rättsliga ställning. För det andra får rättsakten inte lämna något utrymme för skönsässig bedömning för dem till vilka den riktar sig, och som ska genomföra den, vilket innebär att genomförandet ska ha en rent automatisk karaktär och endast följa av unionslagstiftningen, utan tillämpning av några mellanliggande bestämmelser (dom av den 22 mars 2007, Regione Siciliana/kommissionen, C-15/06 P, EU:C:2007:183, punkt 31, dom av den 13 oktober 2011, Deutsche Post och Tyskland/kommissionen, C-463/10 P och C-475/10 P, EU:C:2011:656, punkt 66, samt dom av den 6 november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/kommissionen, kommissionen/Scuola Elementare Maria Montessori och kommissionen/Ferracci, C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, punkt 42).

– Huruvida sökanden är direkt berörd i den mån talan är riktad mot beslut SRB/EES/2018/10 avseende ABLV Luxembourg

- 40 Det ska inledningsvis påpekas att sökanden har väckt talan för egen räkning mot beslut SRB/EES/2018/09 och, i egenskap av moderbolag och enda aktieägare i ABLV Luxembourg, mot beslut SRB/EES/2018/10.
- 41 Såsom framgår av punkt 12 ovan ska det erinras om att det föreskrivs i beslut SRB/EES/2018/10 att ingen resolutionsordning ska antas för ABLV Luxembourg. Således medför detta beslut verkningar för detta kreditinstituts rättsliga ställning (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 14 maj 2020, Bernis m.fl./Gemensamma resolutionsnämnden, T-282/18, ej publicerat, EU:T:2020:209, punkt 39).
- 42 Däremot har beslut SRB/EES/2018/10 inte någon direkt inverkan på aktieägarnas – däribland sökandebolagets – rättsliga ställning, eftersom dessa aktieägars rätt till utdelning och rätt att delta i förvaltningen av ABLV Luxembourg inte påverkas av beslutet (se, analogt, dom av den 5 november 2019, ECB m.fl./Trasta Komercbanka m.fl., C-663/17 P, C-665/17 P och C-669/17 P, EU:C:2019:923, punkt 110).

- 43 Såsom följer av domen av den 5 november 2019, ECB m.fl./Trasta Komercbanka m.fl., C-663/17 P, C-665/17 P och C-669/17 P, EU:C:2019:923), är den negativa effekten av ett återkallande av en banks tillstånd att bedriva verksamhet som kreditinstitut av ekonomisk, inte juridisk, karaktär, eftersom aktieägarnas rätt till utdelning, liksom deras rätt att delta i förvaltningen inte på något sätt påverkas av det omtvistade beslutet, även om kreditinstitutet inte längre kan fortsätta att driva sin verksamhet och följaktligen ge utdelning till sina aktieägare (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 november 2019, ECB m.fl./Trasta Komercbanka m.fl., C-663/17 P, C-665/17 P och C-669/17 P, EU:C:2019:923, punkt 111, och beslut av den 14 maj 2020, Bernis m.fl./Gemensamma resolutionsnämnden, T-282/18, ej publicerat, EU:T:2020:209, punkt 41).
- 44 I förevarande mål är detta i än högre grad fallet, eftersom det i beslut SRB/EES/2018/10 endast föreskrivs att ABLV Luxembourg inte ska bli föremål för ett resolutionsförfarande. I motsats till den situation som var aktuell i målet som ledresulterade i domen av den 5 november 2019, ECB m.fl./Trasta Komercbanka m.fl. (C-663/17 P, C-665/17 P och C-669/17 P, EU:C:2019:923), har detta beslut varken till syfte eller som verkan att denna banks tillstånd att bedriva verksamhet som kreditinstitut återkallas (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 14 maj 2020, Bernis m.fl./Gemensamma resolutionsnämnden, T-282/18, ej publicerat, EU:T:2020:209, punkt 42).
- 45 Mot denna bakgrund finner tribunalen att sökandebolaget inte är direkt berört av beslut SRB/EES/2018/10 i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF.
- Huruvida sökandebolaget är direkt berört i den mån talan är riktad mot beslut SRB/EES/2018/09 avseende bolaget självt*
- 46 Förevarande talan har väckts av sökandebolaget för egen räkning i den del den avser ogiltigförklaring av beslut SRB/EES/2018/09.
- 47 Vad gäller frågan huruvida detta beslut direkt inverkar på sökandebolagets rättsliga ställning, ska det för det första erinras om att det följer av artikel 18 i förordning nr 806/2014 att om ECB vid sin bedömning anser att den berörda enheten fallerar eller sannolikt kommer att falla, i den mening som avses i artikel 18.1 a i denna förordning, ska det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i denna förordning inledas. Om ECB däremot kommer till motsatt slutsats ska ett resolutionsförfarande inte inledas, då det föreskrivs i artikel 18.1 tredje stycket i förordning nr 806/2014 att ECB endast ska lämna sin bedömning till kommissionen och Gemensamma resolutionsnämnden när den anser att enheten fallerar eller sannolikt kommer att falla (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkterna 67 och 70).
- 48 Således är Gemensamma resolutionsnämndes slutsats, grundad på ECB:s bedömning att sökandebolaget fallerar eller sannolikt kommer att falla, en nödvändig förutsättning för beslutdelen i beslut SRB/EES/2018/09, där det anges att det inte ska antas någon resolutionsordning för sökandebolaget. Således utgör slutsatsen att sökandebolaget fallerar eller sannolikt kommer att falla en nödvändig betingelse för artikel 1 i beslutdelen i detta beslut. Beslut SRB/EES/2018/09, i den del det fastställer att sökandebolaget fallerar eller sannolikt kommer att falla, inverkar således direkt på bolagets rättsliga ställning i den mening som avses i den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 39 ovan.

- 49 Såsom framgår av punkt 34 ovan förhåller det sig dessutom så, att ett beslut att inte anta en resolutionsordning och således inte förordna om några resolutionsverktyg i den mening som avses i förordning nr 806/2014, varav en del av dessa kan tillåta sökanden att upprätthålla viss verksamhet, inverkar på sökandebolagets rättsliga ställning.
- 50 Vad för det andra gäller frågan huruvida beslutet lämnar utrymme för skönsmässig bedömning för dem till vilka det riktar sig, och som ska genomföra det, i den mening som avses i den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 39 ovan, kan det konstateras att så inte är fallet i förevarande mål. Beslutet att inte anta en resolutionsordning för sökanden lämnar nämligen inget utrymme för skönsmässig bedömning för dem till vilka det riktar sig, och som ska genomföra det, eftersom detta genomförande är av rent automatisk karaktär och följer av själva unionslagstiftningen, utan någon tillämpning av andra mellanliggande bestämmelser. Den aktuella nationella regleringsmyndigheten har inget utrymme för skönsmässig bedömning i förhållande till Gemensamma resolutionsnämndens beslut att inget resolutionsverktyg ska antas avseende sökanden, eftersom detta beslut inte kräver tillämpning av någon mellanliggande bestämmelse eller åtgärd för att det ska medföra bindande rättsverkningar. Denna slutsats påverkas inte av det förhållandet att den nationella regleringsmyndigheten kan komma att vidta åtgärder för genomförandet av beslut SRB/EES/2018/09 i enlighet med artikel 29.1 i förordning nr 806/2014, vars innehåll framgår av artikel 2.2 i beslutdelen i detta beslut, eftersom sådana åtgärder faller utanför resolutionsmekanismens ram (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 14 maj 2020, Bernis m.fl./Gemensamma resolutionsnämnden, T-282/18, ej publicerat, EU:T:2020:209, punkt 43).
- 51 Det förhåller sig i synnerhet så, att enligt lettisk rätt omfattas sökandebolagets avveckling inte av någon resolutionsordning och den följer inte heller av beslut SRB/EES/2018/09. Det är nämligen bolagets aktieägare som har beslutat om denna avveckling till följd av Gemensamma resolutionsnämndens beslut, där det framgår att det inte var nödvändigt att införa en resolutionsordning för sökanden av hänsyn till allmänintresset, i enlighet med förordning nr 806/2014 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 49). Avvecklingen följer således inte av nämndens beslut (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 14 maj 2020, Bernis m.fl./Gemensamma resolutionsnämnden, T-282/18, ej publicerat, EU:T:2020:209, punkterna 39–45).
- 52 Härav följer att sökandebolaget inte har talerätt vad gäller beslut SRB/EES/2018/10 och att talan inte kan tas upp till prövning i den del den riktar sig mot detta beslut. Däremot har sökandebolaget rätt att väcka talan mot beslut SRB/EES/2018/09.

Invändningen om rättegångshinder avseende att sökandebolaget saknar ett berättigat intresse av att få saken prövad

- 53 Enligt Gemensamma resolutionsnämnden har sökanden inte styrkt att den har ett faktiskt berättigat intresse av att få saken prövad. Sökanden har enligt nämnden inte visat på vilket sätt den skulle gynnas av en ogiltigförklaring av de angripna besluten. När det gäller de intressen som sökanden har åberopat, bestående i att de angripna besluten har skadat kreditinstitutens rykte, har Gemensamma resolutionsnämnden gjort gällande att detta rykte inte har skadats av de angripna besluten, utan av FinCEN:s åtgärdsprogram eller av ECB:s bedömning att de båda kreditinstituten fallerar eller sannolikt kommer att falla. Intresset av att ha en möjlighet att

väcka en skadeståndstalan är inte ett faktiskt intresse i samband med denna talan om ogiltigförklaring. Slutligen, för det fall sökandebolaget har orsakats en skada, är denna skada ett resultat av aktieägarnas beslut att avveckla bolaget.

- 54 Det ska erinras om att det följer av domstolens fasta praxis att en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person, endast kan prövas i den mån som personen har ett berättigat intresse av att den angripna rättsakten ogiltigförklaras. Ett sådant intresse förutsätter att själva ogiltigförklaringen av rättsakten kan få rättsverkningar och att talan således kan medföra en fördel för den person som har väckt den (se dom av den 17 september 2015, Mory m.fl./kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punkt 55 och där angiven rättspraxis).
- 55 Det är fastställt att sökandebolaget, samtidigt som det har yrkat ogiltigförklaring av beslut SRB/EES/2018/09 i dess helhet, inte har beklagat sig över vägran att anta en resolutionsförordning, utan i huvudsak har bestridit Gemensamma resolutionsnämndens slutsats att bolaget fallerade eller sannolikt skulle falla och att det inte fanns några rimliga utsikter för att några alternativa åtgärder skulle kunna förhindra detta fallissemang.
- 56 Detta mål karaktäriseras emellertid av särdrag som, därmed, gör att sökandens berättigade intresse av att få saken prövad inte kan förnekas.
- 57 Såsom framgår av punkterna 47 och 48 ovan förhåller det sig för det första så, att om ECB kommer till slutsatsen att den berörda enheten inte fallerar eller sannolikt kommer att falla ska ingen bedömning lämnas till Gemensamma resolutionsnämnden och inget resolutionsförfarande ska heller inledas. En bedömning att enheten fallerar eller sannolikt kommer att falla är således, när denna har antagits av Gemensamma resolutionsnämnden, en nödvändig förutsättning för att det resolutionsförfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning nr 806/2014 ska kunna inledas och för att ett formellt beslut att anta eller inte anta en resolutionsordning ska komma till stånd.
- 58 Följaktligen utgör motiveringen till beslut SRB/EES/2018/09, däribland den bedömning av ECB att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla som Gemensamma resolutionsnämnden godtagit, en nödvändig betingelse för beslutdelen i detta beslut. Om tribunalen skulle komma fram till att denna bedömning var felaktig, borde det förfarande som ledde fram till detta beslut nämligen inte ha inletts mot sökandebolaget.
- 59 För det andra har den berörda enheten, mot bakgrund av att den utövar bankverksamhet, ett berättigat intresse av att inte vara föremål för en bedömning av vilken det framgår att enheten fallerar eller sannolikt kommer att falla.
- 60 Mot denna bakgrund finner tribunalen att sökandebolaget har ett berättigat intresse av att få beslut SRB/EES/2018/09 ogiltigförklarat.
- 61 Talan kan således inte tas upp till prövning i den del den är riktad mot beslut SRB/EES/2018/10 men kan tas upp till prövning såvitt den syftar till att få beslut SRB/EES/2018/09 ogiltigförklarat.

Prövning i sak

[utelämnas]

Den tredje och den fjärde grunden, avseende ett åsidosättande av artikel 18.1 a och b i förordning nr 806/2014

- 87 Den tredje och den fjärde grunden, vilka ska behandlas gemensamt, utgörs av en del respektive fyra delar. Sökandebolaget har, inom ramen för den fjärde grunden, som ska prövas först, inledningsvis gjort gällande att Gemensamma resolutionsnämnden inte gjorde en korrekt prövning av det villkor som föreskrivs i artikel 18.1 a i förordning nr 806/2014. Sökandebolaget anser att Gemensamma resolutionsnämnden helt grundade sitt beslut på ECB:s bedömning att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla. Sökandebolaget har för det andra, beträffande denna bedömning, anfört att de tillfälliga likviditetsproblem som det hade till följd av FinCEN:s åtgärdsprogram inte i sig kunde utgöra tillräckliga skäl för att anse att det fallerade eller sannolikt skulle komma att falla. I Europeiska bankmyndighetens riktlinjer ABE/GL/2015/07 av den 6 augusti 2015, om tolkning av olika situationer i vilka ett kreditinstitut ska anses falla eller sannolikt komma att falla enligt artikel 32.6 i direktiv 2014/59 (nedan kallade Europeiska bankmyndighetens riktlinjer), rekommenderas att alla objektiva omständigheter ska beaktas och det avråds från att grunda bedömningen huruvida en enhet fallerar eller sannolikt kommer att falla på enbart en faktor, såsom huruvida likvida medel finns omedelbart tillgängliga. Som tredje delgrund har sökandebolaget gjort gällande att beloppet på en miljard euro som ECB krävde skulle göras tillgängliga på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank, innan moratoriet eventuellt kunde upphävas den 23 februari 2018, var oproportionerligt. ECB överskattade nämligen de uttag som skulle ske för det fall sökandebolaget återupptog verksamheten, genom att ha grundat sig på ett sammantaget genomsnittligt uttag på 200 miljoner per dag under en period på fem på varandra följande dagar. Inom ramen för den fjärde delgrunden har sökanden framfört ett antal argument till stöd för sitt resonemang att ECB inte beaktade samtliga likvida tillgångar, särskilt de som sökanden inte hade direkt tillgång till. Sökandebolaget har, inom ramen för den tredje grunden, gjort gällande att Gemensamma resolutionsnämnden inte i tillräcklig utsträckning har undersökt huruvida det fanns rimliga utsikter för att några alternativa åtgärder skulle kunna förhindra detta fallissemang.

[utelämnas]

– Huruvida Gemensamma resolutionsnämnden hade rätt att grunda sitt beslut på ECB:s bedömning att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla

- 103 Sökandebolaget har i sin replik gjort gällande att Gemensamma resolutionsnämnden inte kunde grunda sitt beslut enbart på ECB:s bedömning att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla, utan att göra en egen prövning av denna fråga. Denna invändning, som ska behandlas först, måste dock avfärdas – oavsett om det rör sig om en ny invändning i den mening som avses i artikel 84.1 i rättegångsreglerna eller ej.
- 104 Denna invändning innebär nämligen att sökandebolaget bortser från ECB:s roll i det system som har inrättats genom artikel 18 i förordning nr 806/2014, såsom den har definierats av domstolen i domen av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB (C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369).
- 105 Gemensamma resolutionsnämnden är visserligen inte bunden av ECB:s bedömning av huruvida en enhet fallerar eller sannolikt kommer att falla. Denna bedömning är nämligen inte en bindande rättsakt och den medför i synnerhet inte att nämnden försätts i en situation med bunden befogenhet i förhållande till denna bedömning. Det finns ingenting i denna bestämmelses lydelse som tyder på att nämnden skulle förlora ett utrymme för eget skön i fråga

om huruvida den aktuella enheten fallerar eller sannolikt kommer att falla (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 67).

- 106 Artikel 18.1 andra stycket i förordning nr 806/2014 ger emellertid ECB en prioriterad roll, även om den inte är exklusiv, eftersom det i allmänhet ankommer på ECB att bedöma huruvida en enhet fallerar eller sannolikt kommer att falla. Nämnden får också göra en sådan bedömning, men endast efter att ha underrättat ECB om sin avsikt att göra det och endast om ECB inom tre kalenderdagar efter mottagandet av den informationen inte gör en sådan bedömning. ECB tillerkänns således en prioriterad befogenhet att göra en sådan bedömning, vilken grundas på den expertis som den har tillgång till i egenskap av tillsynsmyndighet, eftersom den, genom att i denna egenskap ha tillgång till all tillsynsinformation om den berörda enheten, är bäst skickad att – med beaktande av den definition av huruvida en enhet fallerar eller sannolikt kommer att falla som anges i artikel 18.4 i denna förordning, som bland annat hänför sig till omständigheter som har samband med tillsynssituationen, såsom villkoren för auktorisation, tillgångarnas belopp jämfört med skuldernas belopp eller den aktuella eller framtida skuldsättningen – fastställa huruvida detta villkor är uppfyllt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 62).
- 107 I förevarande mål angav Gemensamma resolutionsnämnden i punkt 3.2.1 i det angripna beslutet SRB/EES/2018/09, på grundval av ECB:s bedömning, att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla i den mening som avses i artikel 18.1 a i förordning nr 806/2014, jämförd med artikel 18.4 c i samma förordning, med motiveringen att även om moratoriet upphävdes efter den 23 februari 2018 var det högst troligt att kreditinstitutens utflöden av likvida medel skulle fortsätta i samma takt som före dess inrättande, på grund av den inverkan på institutens rykte som FinCEN:s åtgärdsprogram medförde. Därmed anslöt sig Gemensamma resolutionsnämnden till ECB:s bedömning att sökandebolaget måste förfoga över en likviditetstäckningsreserv på en miljard euro på dess konto i Lettlands centralbank, ett belopp som skulle göra det möjligt att bemöta den beräknade omfattningen av uttag under fem dagar omedelbart efter det att moratoriet hade upphävts. Eftersom denna likviditetstäckningsreserv inte uppnåddes anslöt sig Gemensamma resolutionsnämnden till ECB:s bedömning att sökandebolaget, inom en snar framtid, troligen inte skulle ha förmåga att betala sina skulder vartefter de förföll till betalning, och att bolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla.
- 108 Under dessa omständigheter och mot bakgrund av det breda utrymme för skönsmässig bedömning som Gemensamma resolutionsnämnden förfogar över enligt den rättspraxis som omnämns i punkterna 91–94 ovan, har nämnden, inom ramen för den komplexa ekonomiska bedömning som det innebär att avgöra huruvida sökandebolaget fallerar eller sannolikt kommer att falla, och trots att den inte är bunden av ECB:s prövning och bedömning, inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att grunda sig på ECB:s bedömning, eftersom ECB är den institution som är bäst lämpad att bedöma huruvida sökandebolaget fallerar eller sannolikt kommer att falla.
- 109 Sökandebolagets argument kan således inte godtas.

– *Bedömningen av huruvida sökandebolaget fallerar eller sannolikt kommer att falla, vilken i huvudsak grundar sig på dess likviditetskris*

- 110 Enligt sökandebolaget gjorde ECB en felaktig bedömning då den ansåg att ett tillfälligt problem avseende tillgång till vissa likvida medel berättigade slutsatsen att bolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla. ECB grundade sig på en enda omständighet, nämligen den tillfälliga likviditetskris som berodde på de massiva uttag som gjorts under perioden 14–16 februari 2018, och beaktade inte i tillräcklig utsträckning sökandebolagets övergripande situation. Bolaget har gjort gällande att varken dess täckningsgrad eller dess betydande kapital beaktades i tillräcklig utsträckning. Det följer bland annat av Europeiska bankmyndighetens riktlinjer att alla objektiva omständigheter kring ett kreditinstituts svårigheter bör vägas mot varandra för att fastställa huruvida institutet i fråga fallerar eller sannolikt kommer att falla.
- 111 Det ska inledningsvis påpekas att i enlighet med artikel 18.4 i förordning nr 806/2014 ska en enhet anses falla eller sannolikt komma att falla, om en eller flera av de omständigheter som anges i punkterna a–d i denna bestämmelse föreligger. I förevarande mål ansåg ECB att sökandebolaget inte kunde betala sina skulder eller andra åtaganden när de förföll till betalning, eller att det fanns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att detta skulle inträffa inom den närmaste framtiden, i den mening som avses i artikel 18.4 c i samma förordning. Som ECB med fog har gjort gällande, framgår det inte av artikel 18 i förordning nr 806/2014 att ECB och Gemensamma resolutionsnämnden måste beakta omständigheter hänförliga till kreditinstitutets täckningsgrad eller dess kapital situation innan det fastställs att institutet i fråga fallerar eller sannolikt kommer att falla.
- 112 Detta övervägande påverkas inte av Europeiska bankmyndighetens riktlinjer. Det framgår nämligen av punkt 5 i den engelska språkversionen av dessa riktlinjer att de, i enlighet med artikel 32.6 i direktiv 2014/59, syftar till att skapa en mer enhetlig resolutions- och tillsynspraxis genom att främja konvergensen när det gäller tolkningen av de omständigheter under vilka ett institut ska anses falla eller sannolikt komma att falla. ECB har med fog gjort gällande att dessa riktlinjer inte får tolkas i strid med förordning nr 806/2014 och att de således inte uppställer något ytterligare villkor som inte följer av artikel 18 i denna förordning.
- 113 Under alla omständigheter ska resolutionsmyndigheten, enligt punkt 14 i Europeiska bankmyndighetens riktlinjer i dess engelska språkversion, bedöma de objektiva faktorer som bland annat avser kreditinstitutets kapital situation och dess likviditetsposition. Det framgår av punkt 16 i den engelska språkversionen av dessa riktlinjer att i de flesta fall förväntas fler än en av de faktorer som anges i dessa riktlinjer identifieras för att kunna fastställa att ett institut fallerar eller sannolikt kommer att falla, men i vissa specifika fall kan det dock räcka med att ett enda villkor – på grund av dess allvarlighetsgrad och väsentliga inverkan på institutets stabilitet – uppfylls för att resolutionsmekanismer ska utlösas. I motsats till vad sökandebolaget har gjort gällande, följer det således inte av Europeiska bankmyndighetens riktlinjer att flera villkor eller faktorer måste beaktas innan det kan fastställas att ett kreditinstitut inom en snar framtid inte kan eller inte kommer kunna betala sina skulder eller fullgöra andra åtaganden.
- 114 Vidare är, liksom ECB har gjort gällande, tillgången till likvida medel oundgänglig för ett kreditinstitut, eftersom dess främsta funktion är att ta emot insättningar från allmänheten och återinvestera dessa i den reala ekonomin genom att bevilja lån. Denna mellanliggande funktion bygger på förutsättningen att en insättare ska kunna återfå de insatta medlen på begäran, i princip omedelbart. Om en bank inte kan återbetala insättarnas medel, påverkar detta inte bara förtroendet för detta kreditinstitut, utan också, potentiellt, i förlängningen, förtroendet för hela

banksystemet. Det är vidare fastställt att mycket stora uttag av insättningar inte bara påverkar kreditinstitut i svårigheter utan även kreditinstitut med god ekonomisk ställning på grund av att allmänheten förlorat förtroende för banksystemets soliditet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 2018, Kantarev, C-571/16, EU:C:2018:807, punkt 56 och där angiven rättspraxis).

- 115 Under sådana omständigheter som de som är för handen i förevarande fall och som karaktäriseras av massiva uttag av medel till följd av ett bristande förtroende mellan kreditinstitutet och dess kunder, är täckningsgraden och kapitalsituationen av mindre betydelse än den omedelbara tillgången till likvida medel hos detta kreditinstitut. Sökandebolagets argument kan således inte godtas.

– ECB:s slutsats att för att hindra ett fallissemang måste sökandebolaget förfoga över en miljard euro i likvida medel hos Lettlands centralbank den 23 februari 2018 kl. 18.00

- 116 Sökandebolaget har i huvudsak gjort gällande att en likviditetstäckningsreserv på en miljard euro på bolagets konto hos Lettlands centralbank – vilken ECB ansåg nödvändig för att bolaget skulle kunna återbetala de insättningar som kunde komma att tas ut på kort sikt om verksamheten eventuellt återupptogs efter det att moratoriet upphävts – var oproportionerlig.
- 117 För det första har sökandebolaget gjort gällande att ECB:s bedömning att bolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla, vilken Gemensamma resolutionsnämnden anslutit sig till, inte tog hänsyn till att avistainlåningen, som inte hade någon avtalad löptid och som således kunde återkrävas omedelbart, hade konverterats till tidsbunden inlåning till ett belopp på 449 miljoner euro den 22 februari 2018. Enligt sökandebolaget kunde denna inlåning inte återkrävas utan bolagets godkännande under en period på sex månader från konversionen, varför denna inlåning inte kunde begäras tillbaka på kort sikt. Beloppet för den omedelbart utkrävbara inlåningen uppgick således till 1,596 miljarder euro och inte till 2,043 miljarder euro såsom ECB hade beräknat.
- 118 För det andra anser sökandebolaget att ECB inte har fog för sitt påstående att uttagen av insatta medel skulle fortsätta i samma takt som under de tre dagar som föregick innehållandet av betalningar, från den 14 till den 16 februari 2018, det vill säga ett uttag på i genomsnitt 200 miljoner per dag. Det finns ingenting som tyder på att uttagen av insatta medel skulle ha återupptagits linjärt sedan moratoriet upphävts. Sökandebolaget har gjort gällande att efter ett inledande uttag av de mest volatila insättningarna skulle ett grundbelopp av mer stabila insättningar återstå. Sökandebolaget har på denna punkt hänvisat till den interna processen för bedömning av likviditetsbehov (internal liquidity adequacy assessment process, ILAAP), som ECB godkänt inom ramen för sitt senaste beslut avseende översyns- och utvärderingsprocessen (Supervisory Review and Evaluation Process, SREP) från 2017, av vilket det framgår att en stor del av avistainlåningen är stabil och åtnjuter insättarnas förtroende.
- 119 Vidare hade uttagens volym sjunkit redan den 16 februari 2018 i förhållande till dagen innan. Försöken att ta ut belopp via internet avsåg endast 28 miljoner euro per arbetsdag under moratoriet. Dessutom hade sökandebolaget redan fullgjort ett stort antal av sina betalningsskyldigheter i US-dollar genom värdepappersöverföringar i euro, även om bolaget, den 15 februari 2018, hade beslutat att ersätta betalningarna i US-dollar med betalningar i euro eller med förmåner och, från den 16 februari, helt upphöra med avbetalningar på skulder i US-dollar med hänvisning till force majeure. Under denna period av force majeure betalade sökandebolaget

ytterligare 167 miljoner euro i form av förmåner för att fullgöra bolagets betalningsskyldigheter i US-dollar. Det är mycket osannolikt att krav på att få ta ut insatta medel omedelbart efter det att moratoriet upphävts skulle avse belopp på 200 miljoner euro per dag.

- 120 För att bemöta dessa argument, ska det, i likhet med vad ECB har påpekat, inledningsvis noteras att det inte fanns någon garanti för att den inlåning som konverterats till tidsbestämd inlåning inte skulle komma att återkrävas på kort sikt, i förekommande fall mot betalning av en avgift. Vid förhandlingen underströk ECB även att merparten av insättningarna inte hade godtagit konverteringen av deras insättningar. ECB drog härav slutsatsen att de insättare som motsatte sig konverteringen kunde komma att kräva återbetalning av sina insatta medel inom kort. Det rörde sig om insättningar till ett värde på 1,596 miljarder euro. Vidare påpekade ECB att konverteringen av ett visst antal insättningar inte ändrade bedömningen att uttagen kunde komma att fortsätta med i genomsnitt 200 miljoner euro per dag, och att det således krävdes att sökanden förfogade över en likviditetstäckningsreserv på en miljard euro innan kreditinstitutet eventuellt kunde återuppta sin verksamhet.
- 121 De argument som sökanden framfört kan inte påverka ECB:s bedömning av de faktiska omständigheterna. Sökandebolaget har nämligen nöjt sig med att, utan att lägga fram några bevis till stöd för detta, hävda att det fanns en överenskommelse om att den tidsbundna inlåningen inte skulle återkrävas under en period på sex månader. Under alla omständigheter kan det konstateras att även om detta påstående skulle anses styrkt och bekräftat, kan det inte kullkasta ECB:s bedömning att uttagen troligen skulle fortsätta i samma takt och i samma omfattning efter ett eventuellt återöppnande av den aktuella enheten, och att det således krävdes hög likviditet för att kunna möta dessa krav under en period på fem dagar efter det att verksamheten återupptagits. De icke-konverterade insättningarna uppgick nämligen till 1,596 miljarder euro, ett belopp som långt översteg den likviditetstäckningsreserv på en miljard euro som ECB krävt.
- 122 Vidare finns det ingenting i de handlingar som tribunalen förfogar över som gör det möjligt att ifrågasätta ECB:s ståndpunkt att de interna bedömningar som gjorts av sökandebolagets likviditet, och som bolaget åberopat, hade ett begränsat värde vid tidpunkten för den exceptionella situation som gett upphov till beslutet SRB/EES/2018/09. Sökandebolagets interna process för bedömning av likviditetsbehov (ILAAP) hade visserligen godkänts av ECB år 2017, men det är fastställt att i februari 2018 befann sig bolaget i en oförutsedd situation som präglades av massiva uttag av insatta medel till följd av att allmänhetens bristande förtroende för kreditinstitutets soliditet, oberoende av frågan huruvida detta var ett sunt institut eller ett institut i svårigheter.
- 123 Under dessa extraordinära omständigheter gjorde ECB sig inte skyldig till någon uppenbart felaktig bedömning genom att grunda sin bedömning på omfattningen av uttagen från den 14 till den 16 februari 2018, som på ett adekvat sätt återspeglade kreditinstitutets situation vid tidpunkten för bedömningen av huruvida det fallerade eller sannolikt skulle komma att falla och vid tidpunkten för antagandet av det angripna beslutet. Att det genomsnittliga uttaget på 200 miljoner euro per dag under perioden från den 14 till den 16 februari 2018 lades till grund för beräkningen av likviditetsreserven när fristen löpte ut motiveras av den omständigheten att uttag, under en likviditetskris, kan vara volatila och användningen av ett genomsnitt minskar risken för fel i beräkningen, vilket ECB med fog har påpekat. Vidare grundade sig ECB på uppgifter som var obestridda, objektiva och aktuella vid tidpunkten för antagandet av beslut SRB/EES/2018/09. Mot bakgrund av skadan på sökandebolagets rykte och det bristande

förtroende som följde härpå, gjorde ECB inte någon uppenbart felaktig bedömning genom att anse att uttagen skulle komma att fortsätta i takt samma sedan moratoriet upphävts, eftersom ingen händelse som skulle kunna dämpa oron på marknaden hade inträffat under tiden.

- 124 Sökandebolaget kan för övrigt inte vinna framgång med argumentet att uttagens omfattning skulle ha visat en nedåtgående trend mellan den 14 och den 16 februari 2018. Vid förhandlingen påpekade ECB i detta hänseende, utan att motsägas, att uttagsbeloppet var högre den 15 februari än den 14 februari, varför det inte var möjligt att identifiera vare sig någon uppåtgående eller nedåtgående trend. Sökandebolagets argument kan därför inte godtas.

– Andra argument avseende ECB:s bedömning att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att fallera, vilken Gemensamma resolutionsnämnden anslutit sig till

- 125 Sökandebolaget har anfört en rad andra argument för att bestrida resultatet av ECB:s bedömning att bolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att fallera, vilken Gemensamma resolutionsnämnden anslutit sig till. Sökandebolaget har således i huvudsak gjort gällande att ECB inte beaktade de likvida tillgångar som bolaget förfogade eller kunde förfoga över. ECB beaktade ett belopp på 694 miljoner euro som fanns tillgängligt på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank när fristen löpte ut den 23 februari 2018 kl. 18.00, och bortsåg från tillgångar som inte fanns på detta konto. Sökandebolaget har i huvudsak gjort gällande att ECB felaktigt exkluderat ett antal tillgångar till ett värde på 690 miljoner euro, vilket var tillgångar som hade kunnat konverteras till kontanter om ECB hade begärt detta. Dessa tillgångar hade kunnat göras tillgängliga inom rimlig tid allteftersom som de insatta medlen togs ut.
- 126 Vad inledningsvis gäller den omständigheten att ECB endast beaktade de likvida tillgångar som fanns på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank, framhåller tribunalen att vid förhandlingen bekräftade denna bank att den endast kunde kontrollera de likvida medel som fanns tillgängliga på detta konto, och att den inte hade möjlighet att verifiera huruvida det fanns andra omedelbart tillgängliga tillgångar. Vidare kan sökandebolaget inte vinna framgång med argumentet att man inte informerades om att endast de likvida medel som fanns tillgängliga på detta konto kunde beaktas vid beräkningen av likviditetstäckningsreserven när fristen löpte ut. Såsom ECB har gjort gällande i punkt 93 i interventionsinlagan, utan att motsägas, underrättades sökandebolagets företrädare om detta krav på ett tydligt sätt, bland annat vid ett sammanträde som hölls den 20 februari 2018, vars protokoll utgör bilaga F.4.1 till ECB:s interventionsinlaga.
- 127 Sökandebolaget kan inte med framgång klandra ECB för att inte ha gjort någon åtskillnad mellan de likvida medel som bolaget förfogade över och tillgången till dessa, eftersom vissa tillgångar var tillfälligt otillgängliga. Sökandebolaget har nämligen inte visat att tillgången till dessa likvida medel hade kunnat återupprättas i tid för att bemöta kraven på uttag av insatta medel.
- 128 Härav följer att ECB beaktade och bedömde de tillgångar som sökandebolaget hade hänvisat till, men eftersom det var osäkert huruvida dessa tillgångar kunde göras tillgängliga omedelbart grundade ECB sin slutsats enbart på de tillgångar som faktiskt fanns tillgängliga på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank när fristen löpte ut.
- 129 I punkterna 15–19 i interventionsinlagan har ECB härvidlag förklarat att de likvida tillgångar som ett kreditinstitut förfogar över för att fullgöra alla likviditetsutflöden i huvudsak kommer från två källor. Den första källan utgörs av kontanter, som i princip är insättningskonton som innehas av centralbanken eller andra aktörer och som de aktuella instituten kan få tillgång till på begäran. Den andra likviditetskällan utgörs av vissa högkvalitativa omsättningsbara värdepapper vilka kan

ställas som säkerhet, i allmänhet efter ett avdrag från det nominella värdet, för att erhålla ett lån av kontanter hos centralbanken eller en partner, eller kan överlåtas till en tredje part för att erhålla köpeskillingen i kontanter. För att ett lån ska beviljas krävs att det förvaringsinstitut som innehar värdepappren ställer dessa som säkerhet, medan en överlåtelse av värdepapper kan ta mer tid i anspråk eftersom den kräver stöd från ytterligare aktörer, utöver det institut som förvarar värdepappren, såsom värdepapperscentralen och affärs- eller centralbanken.

- 130 ECB har vidare gjort gällande att medel som finns på insättningskonton, särskilt konton hos centralbanken, omedelbart är tillgängliga för en bank som behöver likvida medel för att återbetala insättare och andra borgenärer. För att kunna uppta lån på penningmarknaden eller erhålla likvida medel från andra källor än centralbanken krävs att handelspartners är villiga att medverka. Marknadsfinansiering kan således inte anses garanterad och den kan vara begränsad eller resultera i mycket stora avdrag på de ställda säkerheterna, eller ibland vara helt otillgänglig. Mot bakgrund av att marknadsfinansieringen kännetecknas av dessa begränsningar, agerar flera centralbanker som långgivare i sista hand och beviljar således, mot ställd säkerhet, nödlån i kontanter till kommersiella banker, i sådana situationer där övriga aktörer på marknaden inte är villiga att göra det.
- 131 Den lösningen på sökandebolagets likviditetskris som ECB och bolaget valde i detta sammanhang var att försöka omvandla de av kreditinstitutets tillgångar som förutsattes vara likvida till ett tillräckligt högt kontant belopp – en likviditetstäckningsreserv – som skulle vara omedelbart tillgängligt för banken utan några restriktioner, för att kunna bemöta krav på uttag.
- 132 Eftersom flera partner som innehade värdepapper i sökandebolaget inte önskade göra sig av med sina tillgångar i bolaget på grund av FinCEN:s åtgärdsprogram, och flertalet av sökandebolagets korrespondentbanker hade avslutat sina affärsförbindelser med bolaget eller begränsat transaktionsbeloppen avsevärt, ansåg ECB att det endast var de kontanta medel eller värdepapper som bolaget hade i Lettlands centralbank som kunde betraktas som omedelbart tillgängliga för att hantera kommande krav på uttag.
- 133 Mot denna bakgrund har ECB lämnat en trovärdig förklaring till varför det, vid beräkningen av likviditetstäckningsreserven, inte var möjligt att beakta de tillgångar på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank som inte hade styrkts vara tillgängliga när fristen löpte ut.
- 134 Vidare har sökandebolaget åberopat ett visst antal specifika kategorier av tillgångar som ECB borde ha beaktat vid sin bedömning av om bolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla.
- 135 Vad för det första gäller intäkterna av värdepappersförsäljningen på 407 miljoner euro kan det konstateras att sökandebolaget inte har lyckats styrka att dessa värdepapper utgjorde tillgångar som lätt kunde mobiliseras och användas för att betala de insättare som önskade ta ut sina insatta medel omedelbart efter ett eventuellt upphävande av moratoriet. Det är ostridigt att intäkterna av denna försäljning, även om en sådan hade skett, inte skulle sättas in på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank före den 23 februari 2018 kl. 18.00, vilket ECB med fog har påpekat. ECB kan således inte klandras för att inte ha beaktat dessa värdepapper eller intäkterna från den presumerade försäljningen av dessa bland de likvida medel som var direkt tillgängliga dagen efter den 23 februari 2018 för att återbetala insatta medlen om sådana krav skulle framställas.

- 136 Vad för det andra gäller de likvida tillgångar som sökandebolaget hade på sina nostrokonton (bankkonton som sökandebolaget hade i andra banker), motsvarande 29 miljoner euro, och de tillgångar till ett värde på 13 miljoner euro som bolaget hade på sitt Euroclear-konto, noterar tribunalen att ECB beaktade dessa i punkterna 30 och 31 i sin bedömning av om sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att fallera. De värdepapper som Euroclear innehade för bolagets räkning var enligt ECB högkvalitativa värdepapper, såsom statsobligationer, vilka lätt kunde konverteras inom en rimlig tid. Det kunde emellertid konstateras att en sådan konvertering till kontanter inte heller skulle kunna komma till stånd i tid, med följderna att de motsvarande beloppen inte skulle finnas tillgängliga på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank den 23 februari 2018 kl. 18.00. Det följer nämligen av tabellerna i bilagorna G.4 och G.5 i sökandebolagets yttrande över ECB:s interventionsinlägga att en betydande del av försäljningsintäkterna hade betalats av Euroclear till sökandebolaget långt efter detta datum.
- 137 ECB:s bedömning påverkas inte av sökandebolagets argument att konverteringen av de mycket likvida tillgångarna skulle göras i form av löpande betalningar, och att det efter den 23 februari 2018 hade visat sig att tiden för att konvertera vissa värdepapper hade förkortats, eftersom ECB – utan att göra sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning, såsom följer av punkterna 126–133 ovan – ansåg att det endast var likvida medel på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank som kunde garantera att dessa medel var omedelbart tillgängliga.
- 138 Samma övervägande gäller, för det tredje, beträffande de övriga värdepapper som sökandebolaget påstår sig ha förfogat över och som skulle ha kunnat säljas för 358 miljoner euro, däribland ett antal värdepapper med hög kreditvärdighet till ett värde på 229 miljoner euro och, för de fjärde, de 12 miljoner i kontanter som sökandebolaget påstod sig ha förfogat över. Det kan konstateras att det inte har bevisats att dessa tillgångar skulle vara omedelbart tillgängliga efter ett eventuellt upphävande av moratoriet, och inte heller att dessa tillgångar hade konverterats till likvida medel på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank den 23 februari 2018 vid dagens slut.
- 139 Sökandebolaget har för det femte gjort gällande att ECB felaktigt beslutade, den 21 februari 2018, att begränsa sökandebolagets tillgång till penningpolitiska transaktioner (monetary policy operations, MPO). Bolaget fick således inte tillgång till den kredit på 40 miljoner euro som hade kunnat användas till för att få tillgång till ytterligare likvida medel. ECB har genmält att det rör sig om ett beslut av ECB-rådet av den 21 februari 2018 som antagits inom ramen för tillsynsarbetet. Det kan konstateras att sökandebolaget inte egentligen har bestridit att detta beslut av ECB-rådet är välgrundat och inte tydligt har angett på vilket sätt tillgången till denna kredit hade kunnat bidra till att frigöra andra likvida medel för att uppnå målet att göra en miljard euro tillgängliga på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank. Under alla omständigheter ingår inte detta beslut i det angripna beslut som denna talan avser och utgör inte heller dess rättsliga grund, varför det inte är föremål för tvisten.
- 140 Under sådana omständigheter som de nu aktuella ska det understrykas att med hänsyn till den försiktighet och aktsamhet som ECB måste iaktta i krissituationer, var det riktigt av ECB att enbart beakta de likvida medel som omedelbart fanns tillgängliga på sökandebolagets konto i Lettlands centralbank, för att avvärja risken att krav på uttag inte skulle kunna tillgodoses inom fem dagar efter upphävandet av moratoriet, då de övriga tillgångar som sökandebolaget påstod sig förfoga över inte var omedelbart tillgängliga.
- 141 ECB:s bedömning att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att fallera, vilken Gemensamma resolutionsnämnden sedermera anslutit sig till, påverkas inte heller av argumentet att det krav som ECB ställt i fråga om likviditetstäckningsreserven var orimligt eftersom

sökandebolaget, för att uppfylla detta krav, hade varit tvunget att betala stora belopp för att konvertera sina värdepapper och andra tillgångar till omedelbart tillgängliga kontanta medel. Detta argument påverkar nämligen inte ECB:s bedömning av vilken likviditetstäckningsreserv som bevisligen skulle finnas tillgänglig när fristen löpte ut.

- 142 Sökandebolaget anser slutligen att moratoriet hade kunnat förlängas så att bolaget hade kunnat återställa sin likviditet utan tillämpning av insättningsgarantisystemet. ECB grundade sig i detta hänseende på en felaktig tolkning av artikel 2.8 i Noguldijumu garantiju likums (lettisk lag om insättningsgaranti). Det följer av denna bestämmelse att CMFC måste fatta ett beslut om att det insatta kapitalet är otillgängligt inom fem arbetsdagar från det datum då det fastställts att mottagaren av insättningarna är oförmögen att återbetala dessa. Vid ett moratorium är det emellertid omöjligt att fastställa att insättningarna är otillgängliga, eftersom betalningarna under alla omständigheter har skjutits upp. Följaktligen kan ECB inte vinna framgång med sitt argument att en förlängning av moratoriet per automatik skulle ha medfört en tillämpning av insättningsgarantisystemet och således inte var möjlig.
- 143 Tribunalen kan inte heller godta detta argument.
- 144 I förevarande mål ansåg ECB att sökandebolaget hade ett underskott på likvida medel till följd av de massiva uttag som skett från den 14 till den 16 februari 2018. ECB gav sökandebolaget en frist på fem dagar från det att moratoriet trädde i kraft för att återställa sin likviditetssituation, i syfte att kunna hantera en ny våg av uttag. Sedan denna frist löpt ut kunde sökandebolaget emellertid inte visa att det förfogade över en miljard euro på sitt konto i Lettlands centralbank.
- 145 ECB gjorde således inte någon felaktig bedömning när den, vid denna tidpunkt, med stöd av artikel 18.1 första stycket a och andra stycket, samt artikel 18.4 c i förordning nr 806/2014, fastställde att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla. Under dessa omständigheter hade ECB inte någon som helst skyldighet att anmoda CMFC att förlänga moratoriet.
- 146 Mot bakgrund av det utrymme för skönsmässig bedömning som Gemensamma resolutionsmyndigheten förfogade över inom ramen för sin komplexa ekonomiska analys, har sökandebolaget inte visat att nämnden gjorde en uppenbart felaktig bedömning när den kom till slutsatsen att bolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla.
- *Huruvida det fanns rimliga utsikter för att alternativa åtgärder skulle kunna förhindra ett fallissemang*
- 147 Sökandebolaget har i huvudsak gjort gällande att Gemensamma resolutionsnämnden inte har lyckats styrka sin slutsats att det inte fanns rimliga utsikter för att alternativa åtgärder från den privata sektorn, eller tillsynsåtgärder avseende sökandebolaget, antagna inom rimlig tid, skulle kunna förhindra att bolaget fallerade.
- 148 Gemensamma resolutionsnämnden har bestridit dessa argument.
- 149 Enligt artikel 18.1 b i förordning nr 806/2014 får en resolutionsordning endast antas om det, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inte finns några rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från den privata sektorn, inbegripet åtgärder av ett institutionellt

garantisystem, eller tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i enlighet med artikel 21 i samma förordning, avseende enheten inom rimlig tid skulle kunna förhindra fallissemang.

- 150 Gemensamma resolutionsnämnden angav i punkt 3.2.2 i beslut SRB/EES/2018/09 att det inte fanns någon alternativ åtgärd som rimligen skulle ha kunnat förhindra att sökandebolaget fallerade. Inom ramen för sin prövning hänvisade Gemensamma resolutionsnämnden i huvudsak till uppgifter som ECB lämnat inom ramen för sin bedömning av huruvida sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla.
- 151 Gemensamma resolutionsnämnden kan inte klandras för att ha grundat sig på ECB:s bedömning att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla vid sin prövning av villkoret i artikel 18.1 b i förordning nr 806/2014. Villkoren i artikel 18.1 a och b i denna förordning ska visserligen särskiljas från varandra. I förevarande mål undersöktes icke desto mindre de möjliga åtgärder och alternativ som avses i artikel 18.1 b i denna förordning inom ramen för ECB:s bedömning, i enlighet med i artikel 18.1 a i samma förordning, huruvida sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla undersöktes nämligen huruvida detta fallissemang kunde undvikas genom alternativa åtgärder, såsom en förlängning av moratoriet eller en tillämpning av de möjligheter till återvinning av likviditet som var tillgängliga i sökandebolagets återhämtningsplan från 2017. Vidare ska, enligt artikel 18.1 fjärde stycket, "[e]n bedömning av villkoret som avses i första stycket b ... göras av nämnden ... i nära samarbete med ECB" och "ECB får även informera nämnden ... att den anser att villkoret i det ledet är uppfyllt". Gemensamma resolutionsnämnden kunde således grunda sin slutsats på ECB:s bedömning.
- 152 Beträffande de konkreta och objektiva omständigheter som Gemensamma resolutionsnämnden hänvisat till i punkt 3.2.2 i beslut SRB/EES/2018/09, har sökandebolaget inte anfört några skäl till varför de alternativa åtgärder som Gemensamma resolutionsnämnden och ECB övervägt skulle ha kunnat hindra att bolaget fallerade inom överskådlig tid. Sökandebolaget har inte identifierat några andra åtgärder som Gemensamma resolutionsnämnden borde ha beaktat vid sin bedömning. Under dessa omständigheter räcker inte blott det obestyrkta påståendet att Gemensamma resolutionsnämnden skulle ha bortsett från att det existerade alternativa åtgärder för att anta att dess bedömning inte var trovärdig, och det kan inte heller anses visa att nämnden gjort en uppenbart felaktig bedömning.
- 153 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den tredje eller den fjärde grunden.

Den femte grunden, avseende ett åsidosättande av rätten att yttra sig och rätten att få tillgång till administrativa handlingar

- 154 Sökandebolaget har gjort gällande att Gemensamma resolutionsnämnden har åsidosatt dess rätt att bli hörd, i den mening som avses i artikel 41 i stadgan, genom att inte ge bolaget möjlighet att yttra sig innan beslut SRB/EES/2018/09 antogs. Sökandebolaget fick inte heller tillgång till Gemensamma resolutionsnämndens administrativa handlingar.
- 155 Gemensamma resolutionsnämnden har bestridit dessa argument.
- 156 Det ska erinras om att det i artikel 41.2 a i stadgan föreskrivs att rätten till en god förvaltning bland annat innebär att var och en har rätt att bli hörd innan en enskild åtgärd som skulle beröra honom eller henne negativt vidtas mot honom eller henne.

- 157 Rätten att bli hörd innebär särskilt att var och en garanteras en möjlighet att på ett meningsfullt och effektivt sätt framföra sin ståndpunkt under det administrativa förfarandet och innan ett beslut fattas som kan påverka vederbörandes intressen på ett ogynnsamt sätt. Rätten att bli hörd har två syften. Den tjänar dels till att utreda ärendet och fastställa de faktiska omständigheterna på ett så precist och korrekt sätt som möjligt, dels till att säkerställa ett effektivt skydd för den berörde. Rätten att bli hörd syftar särskilt till att säkerställa att varje beslut som går någon emot fattas med kännedom om alla omständigheter och har bland annat till ändamål att den behöriga myndigheten ska kunna rätta till fel eller att den berörda personen ska kunna göra gällande uppgifter angående sin personliga situation, som ger stöd för att beslutet ska fattas eller att det inte ska fattas, eller att det ska ges ett visst innehåll (se dom av den 4 juni 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punkterna 68 och 69 och där angiven rättspraxis).
- 158 Dessutom har domstolen alltid framhävt vikten av rätten att bli hörd och dess omfattande räckvidd i unionens rättsordning genom att slå fast att denna rätt är tillämplig i alla förfaranden som kan leda till en rättsakt som går någon emot. Denna rätt ska iakttas även när den tillämpliga lagstiftningen inte uttryckligen föreskriver en sådan formföreskrift (se dom av den 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punkterna 85 och 86 samt där angiven rättspraxis, dom av den 18 juni 2020, kommissionen/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punkt 67 och där angiven rättspraxis, samt dom av den 7 november 2019, ADDE/Europaparlamentet, T-48/17, EU:T:2019:780, punkt 89 och där angiven rättspraxis).
- 159 Vidare föreskrivs i artikel 41.2 b i stadgan att var och en ska ha tillgång till de akter som berör honom eller henne, med förbehåll för berättigade intressen vad avser sekretess, tystnadsplikt och affärshemlighet.
- 160 Det ska inledningsvis påpekas att förordning nr 806/2014 har till syfte att, i enlighet med dess skäl 8, inrätta effektivare resolutionsmekanismer som ska vara ett viktigt instrument för att undvika skador som tidigare uppstått till följd av bankers fallissemang. När det gäller det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i denna förordning förutsätter ett sådant syfte ett snabbt beslutsfattande, vilket framgår av de korta tidsfrister som föreskrivs i denna bestämmelse, för att den finansiella stabiliteten inte ska äventyras (dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 55).
- 161 Samtidigt som behovet av skyndsamhet i det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning nr 806/2014 således ska beaktas, måste det emellertid också vara förenligt med rätten att bli hörd.
- 162 Vidare bekräftar skäl 26 i förordning nr 806/2014 både den delade befogenheten mellan ECB, som är tillsynsmyndighet inom den gemensamma tillsynsmekanismen, och nämnden, som är resolutionsmyndighet, att bedöma huruvida ett kreditinstitut fallerar eller sannolikt kommer att falla och den exklusiva befogenheten för nämnden att bedöma huruvida de övriga villkoren för antagande av en resolutionsordning är uppfyllda (dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 64).
- 163 Mot bakgrund av de särdrag som utmärker det komplexa administrativa förfarande som avses i artikel 18 i förordning nr 806/2014 och som genomförs av ECB och Gemensamma resolutionsnämnden gemensamt och i föreskriven ordning, kräver varken artikel 41 i stadgan eller bestämmelserna i denna förordning att den enhet som berörs av beslutet, att anta eller inte anta en resolutionsbestämmelse, ska höras i varje skede av förfarandet av vart och ett av dessa organ separat.

- 164 För det första har det i förevarande mål fastställts att sökandebolaget visserligen inte hördes av Gemensamma resolutionsnämnden innan beslut SRB/EES/2018/09 antogs, men däremot hördes vid flera tillfällen av ECB.
- 165 Således har sökandebolaget, inom ramen för bedömningen av om det fallerade eller sannolikt skulle komma att falla, haft möjlighet att uttala sig om de relevanta omständigheterna. Dessutom prövade ECB, som framgår av punkt 151 ovan, om det fanns alternativa åtgärder som kunde förhindra sökandebolagets fallissemang. Efter att ha hört sökandebolaget prövade ECB dess argument och bemötte dessa inom ramen för sin bedömning. Gemensamma resolutionsnämnden underrättades sedermera om ECB:s bedömning och hade således full kännedom om sökandebolagets argument när beslut SRB/EES/2018/09 antogs, där nämnden bekräftade ECB:s slutsatser avseende de villkor som föreskrivs i artikel 18.1 a och b i förordning nr 806/2014.
- 166 Det är visserligen riktigt att i beslut SRB/EES/2018/09 prövade Gemensamma resolutionsnämnden för första gången det villkor som föreskrivs i artikel 18.1 c i förordning nr 806/2014, nämligen att en resolutionsåtgärd ska vara nödvändig av hänsyn till allmänintresset. Ingen av sökandebolagets anmärkningar riktar sig emellertid mot den påstådda avsaknaden av allmänintresse, utan avser dels slutsatsen att sökandebolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla i enlighet med artikel 18.1 a i förordning nr 806/2014, dels konstaterandet att det, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inte fanns några rimliga utsikter att alternativa åtgärder från den privata sektorn eller tillsynsåtgärder inom rimlig tid skulle kunna förhindra fallissemang i den mening som avses i artikel 18.1 b i denna förordning. I fråga om de punkter som sökandebolaget bestridit har det således hörts inom ramen för det administrativa förfarandet.
- 167 Det ska även påpekas att ingen ny händelse inträffade och ingen ny uppgift kom till Gemensamma resolutionsnämndens kännedom under perioden från det att ECB tillkännagav sin bedömning att bolaget fallerade eller sannolikt skulle komma att falla till dess att det angripna beslutet antogs. Vad beträffar de delar av beslut SRB/EES/2018/09 som sökandebolaget bestridit inom ramen för förevarande mål, grundade sig inte Gemensamma resolutionsnämnden på några andra omständigheter än de som ECB redan hade styrkt och som sökandebolaget redan hade yttrat sig över. Gemensamma resolutionsnämnden grundade inte heller detta beslut på några andra skäl än de som ECB redan hade angett.
- 168 Under dessa omständigheter kan det konstateras att sökandebolagets rätt att yttra sig inte har åsidosatts.
- 169 För det andra har domstolen, avseende rätten att få tillgång till handlingarna i målet, även slagit fast att ett påstående om kränkning av rätten till försvar, inklusive rätten att få tillgång till handlingar, måste prövas mot bakgrund av de specifika omständigheterna i varje enskilt fall, i synnerhet vilken typ av rättsakt det gäller, det sammanhang i vilket den antogs och de rättsregler som reglerar det aktuella området (se dom av den 16 maj 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, punkt 97 och där angiven rättspraxis). I förevarande mål räcker det att påpeka att sökandebolaget inte har gjort gällande eller styrkt att det inte kunde ta del av de handlingar som var relevanta för ECB:s prövning, bland annat vad gäller dialogen mellan bolaget och denna institution inom ramen för denna prövning. De handlingar som lämnats in till tribunalen innehåller inte heller några uppgifter som tyder på detta. Sökandebolaget har inte heller preciserat vilka handlingar man inte haft tillgång till under ECB:s prövning och som man borde ha haft tillgång till inom ramen för förfarandet vid Gemensamma resolutionsnämnden,

eller på vilket sätt dessa handlingar skulle ha gjort det möjligt för bolaget att försvara sig bättre. Det kan dessutom konstateras att Gemensamma resolutionsnämnden inte grundade sig på några andra handlingar än de som låg till grund för ECB:s bedömning.

170 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den femte grunden.

[utelämnas]

Mot denna bakgrund meddelar

TRIBUNALEN (tionde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.**
- 2) ABLV Bank AS ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Gemensamma resolutionsnämnden.**
- 3) Europeiska centralbanken (ECB) ska bära sina rättegångskostnader.**

Kornezov

Buttigieg

Kowalik-Bańczyk

Hesse

Petrлік

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 juli 2022.

Underskrifter